

Sygn. akt *XI Ka 301/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Dobrzańska

Protokolant p.f. protokolanta Katarzyna Bednara

po rozpoznaniu dnia 9 czerwca 2020 roku

sprawy M. W., syna A. i I. z domu J. Vel I., urodzonego (...) w L.

obwinionego z art. 5 ust.1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w Gminach

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 21 stycznia 2020 roku sygn. akt II W 1775/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 200 (dwieście) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków.

XI Ka 301/20 UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2020 r. Sąd Rejonowy w Lublin-Wschód z siedzibą w Ś. uznał M. W. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 10 ust. 2 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i wymierzył obwinionemu karę 2.000 złotych grzywny, rozstrzygnął o kosztach procesu.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca M. W..

Zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 5 ust. 1 pkt 1 2 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez błędne przyjęcie, że zachowanie obwinionego wyczerpało znamiona tegoż wykroczenia, podczas gdy zawarł stosowną umowę. Ponadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 kpk poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez niewskazanie w uzasadnieniu jakie Sąd fakty uznał za udowodnione oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, naruszenie zasady odpowiedzialności indywidualnej, obrazę art. 4 kpk oraz art. 5§2 kpk. Wśród zarzutów natury procesowej znalazła się również obraza art. 45§2 kw polegająca na nieuwzględnieniu faktu przedawnienia karalności wykroczenia.

Zarzucając powyższe obrońca wnosił o uniewinnienie M. W., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie w razie uznania przedawnienia o umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna w zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego.

. Art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach stanowi, że właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez wyposażenie nieruchomości w worki lub pojemniki,

przeznaczone do zbierania odpadów komunalnych, utrzymanie tych pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym oraz utrzymanie w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów, chyba że na mocy uchwały rady gminy, o której mowa w art. 6r ust. 3, obowiązki te w całości lub w części przejmie gmina jako część usługi w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości w zamian za uiszczoną przez właściciela opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

W ocenie skarżącego obwiniony nie może ponosić odpowiedzialności, bowiem zawarł jako prezes zarządu (...) Centrum sp. z o. o. w L. stosowną umowę dzierżawy pojemników do gromadzenia odpadów komunalnych, ponadto nie było możliwości wstawienia dodatkowych pojemników ani wpływu na częstotliwość odbioru nieczystości przez gminę. Przypomnieć zatem wypada, że czyn przypisany został w nieco innym kształcie niż zarzucony. Otóż Sąd Rejonowy nie uznał winy obwinionego w niezapewnieniu odpowiedniej częstotliwości odbioru odpadów, tylko w zakresie niezapewnienia odpowiedniej ilości pojemników. Zatem zarzut co do częstotliwości (wyartykułowany na str. 9 apelacji) pozostaje oderwany od treści rozstrzygnięcia. Jeśli zaś chodzi o brak możliwości dostawienia dodatkowych pojemników, to obrońca odwołuje się do fotografii (k.2-6) oraz bliżej nieokreślonych przepisów zakazujących ustawianie pojemników poza obrębem altany, jak też faktycznej pojemności tejże altany. Sąd Okręgowy odsyła więc do prawidłowych ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, który na podstawie zeznań J. K., a także przywołanych fotografii uznał, że była faktyczna możliwość dostawienia dodatkowych pojemników tak, aby zapewnić utrzymanie porządku (str. 3 uzasadnienia).

Co do obrazu prawa procesowego, to naruszenie art. 424§1 pkt 1 kpk pozostaje bez pokrycia, podobnie jak art. 4 i 5§2 kpk. W żaden sposób obrońca tych zarzutów nie rozwinął, wobec czego Sąd odwoławczy nie ma się z czym rozprawiać. Prawem Sądu było dać wiarę części dowodów, a odmówić jej innym, pod warunkiem należytego umotywowania, wedle dyrektyw art. 7 kpk. Sporządzone uzasadnienie czyni temu zadość. Stawiane tezy o okolicznościach niezależnych od obwinionego, realizacji wszystkich obowiązków zarządcy nieruchomości, naruszeniu zasady odpowiedzialności indywidualnej są tak subiektywne, że nie są w stanie podważyć stanowiska Sądu I instancji.

Zawarty w części procesowej zarzut przedawnienia (choć autor apelacji wskazuje podstawę materialną), niezależnie od umiejscowienia, nie mógł zostać uwzględniony. Został oparty na błędzie w opisie zarzuconego wykroczenia, gdzie rzeczywiście jako datę końcową wpisano 8 maja 2018 r, choć akta sprawy rozpoczynają się od pisma Wójta gminy W. datowanego na 9 maja 2019 r, również zarzut na k. 12 v. sformułowany z prawidłową datą 8 maja 2019 r. Gdyby Sąd I instancji przypisał wykroczenie z omyłkową datą, przy wniesieniu apelacji wyłącznie na korzyść, sytuacja procesowa mogłaby być inna. Jednakże Sąd Rejonowy dostrzegł błąd i prawidłowo przypisał czyn jako popełniony w okresie od 31.12.2017 r. do 8.05.2019 r. W takiej sytuacji nie doszło do upływu rocznego terminu przedawnienia, z dodaniem 2 letniego terminu z powodu wszczęcia postępowania w dniu 20.08.2019 r. (k.22).

Nie stwierdzając uchybień podlegających uwzględnieniu poza granicami środka odwoławczego i sformułowanym zarzutami (104§ 1 kpw, 440 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw), Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

O opłacie rozstrzygnięto w oparciu o art. 3 ust. 1 oraz 10 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 j.t.), zaś o wydatkach na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art.119 kpw i § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001 r).